

**Procuratura Generală a Republicii Moldova
Doamnei procuror Lucreția Zaharia,
Procuror al secției conducere a urmăririi
penale în organele centrale ale MAI și SV
a Procuraturii Generale**

Stimată doamnă procuror Lucreția Zaharia,

așa cum cunoașteți din Scrisoarea deschisă adresată procurorului general Valeriu Zubco la 29 februarie 2012, am solicitat să fie inițiate procedurile legale cu privire la punerea sub urmărire penală a conducătorilor coaliției de guvernământ Vladimir Filat, Marian Lupu și Mihai Ghimpu. În opinia noastră, aceștia se fac vinovați de uzurparea puterii de stat. Numiții au elaborat și au pus în aplicare, cu intenție și în mod metodic, un plan de subordonare a tuturor instituțiilor autonome și independente puterii intereselor de cartel ale acestei grupări și au încălcat în mod grosolan procedura de alegere a șefului statului.

În completarea celor afirmate la acea dată, prezentăm mai jos o serie de dovezi care confirmă faptul că există temeieri serioase pentru aplicarea prevederilor articolului 339 al Codului Penal „Uzurparea puterii de stat”.

Procesul de subordonare abuzivă a unui șir de demnitari și instituții, acțiuni ce reprezintă latura obiectivă a infracțiunii, a demarat încă în anul 2009 după formarea majorității parlamentare a AIE. Aducem doar câteva exemple de modificări legislative, operate pe parcursul anului 2009.

I. La 15 octombrie 2009 deputații AIE au adoptat modificări la legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și legea cu privire la Guvern. Urmare a acestor modificări, viceministrul au încetat să fie funcționari publici selectați pe bază de concurs, care se bucură de sta-

bilitatea în funcție, ei putând fi înlocuiți în mod arbitrar de către miniștri. Astfel, ca efect, un număr mare de funcționari și-au pierdut locurile de muncă, aceștia fiind înlocuiți cu persoane obediente politic partidelor din arcul guvernamental.

II. Tot în ziua de 15 octombrie 2009 deputații AIE au schimbat procedura de numire a membrilor Consiliului Coordonator al Audiovizualului și a membrilor Consiliului de Observatori al Companiei Tele-Radio Moldova de la trei cincimi (61 mandate) la simpla majoritate (cel puțin 26 de deputați din 51). Aceste modificări au urmărit în mod exclusiv adaptarea normei legale la numărul de mandate deținut de coaliția de guvernământ. Astfel, cele două instituții și-au pierdut independența și au căzut în relație de subordonare politică față de putere.

III. La 20 octombrie 2009 majoritatea parlamentară a operat modificări la Legea despre statutul deputatului în Parlament, iar la 22 octombrie 2009 a votat Hotărârea nr. 47-XVIII privind cumularea unor funcții cu mandatul de deputat în Parlament, prin care termenul de aflare în stare de incompatibilitate a deputatului a fost extins de la 30 de zile la șase luni, astfel încalcându-se articolul 6 din Constituția Republicii Moldova și principiile legalității și neadmiterii conflictului de interese prevăzute de Legea Fundamentală, articolul 70 „Incompatibilități și imunități”, care stabilește prin alin (1) „calitatea de deputat este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcții retribuite, cu excepția activității didactice și științifice”, precum și de tratatele internaționale la care țara noastră este parte. Aceste schimbări vizau orice demnitate publică, inclusiv procurori, judecători, aleși locali (de ex. Primarul mun. Chișinău – Dorin Chirtoacă, Primarul or. Florești – Iurie Țap) etc. Astfel, din cei 17 membri ai Guvernului, 14 au deținut în mod anticonstituțional și funcția de deputat. Atunci s-a creat o situație unică, printre cele 47 de state membre ale Consiliului Europei. Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr.9 din 08.04.2010, a declarat aceste modificări drept anticonstituționale.

IV. La data de 22 octombrie 2009 a fost modificată Legea cu privire la procedura de alegere a Președintelui Republicii Moldova, fiind introduse norme noi, cu scopul de a evita în mod abuziv dizolvarea Parlamentului, chiar dacă acesta nu alege timp de un an șeful statului.

În acest context sunt relevante și constatările din Hotărârea Curții Constituționale pentru interpretarea prevederilor art.78 din Constituția Republicii Moldova nr. 17 din 20 septembrie 2011: „...Curtea reține că ne-reglementarea de către Parlament a termenului de desfășurare a alegerilor prezidențiale în cadrul exercitării interimatului funcției de Președinte, inclusiv în cadrul interimatului succesiv, nu presupune nerealizarea de către Președinte a dispoziției constituționale privind dizolvarea Parlamentului după un an de la ultima dizolvare în cazul în care nu este ales șeful statului”; „...neparticiparea deputaților la alegerea șefului statului constituie nu numai o încălcare a art.84 alin.(1) din Regulamentul Parlamentului, dar și o încălcare a art.68 alin.(1) din Constituție, care stipulează expres că în exercitarea mandatului deputații în Parlament trebuie să acționeze numai în serviciul poporului. Curtea a subliniat că dreptul constituțional al Președintelui de a dizolva Parlamentul în asemenea circumstanțe reprezintă o modalitate de a reacționa la obstrucționarea alegerilor prezidențiale repetate. În acest caz, șeful statului nu numai că este în drept să dizolve Parlamentul, dar, potrivit Legii Supreme, are obligația de a proceda astfel.”

În felul acesta au fost depășite normele prevăzute de alin. (3), (4) și (5) ale art. 78 din Constituție, care stabilesc doar două tururi de scrutin și o singură posibilitate de a organiza alegeri repetate . Astfel, al. (3) stabilește că „este ales candidatul care a obținut votul a trei cincimi din numărul deputaților aleși. Dacă nici un candidat nu a întrunit numărul necesar de voturi, se organizează al doilea tur de scrutin între primii doi candidați stabiliți în ordinea numărului descrescător de voturi obținute în primul tur. Al.(4) al aceluiași articol prevede: ”Dacă și în turul al doilea nici un candidat nu va întruni numărul necesar de voturi, se organizează alegeri repetate”. Al. (5) *Dacă și după alegerile repetate Președintele Republicii Moldova nu va fi ales, Președintele în exercițiu dizolvă Parlamentul și stabilește data alegerilor în noul Parlament”.*

De asemenea, a fost introdusă prevederea care permite extinderea cu până la un an a termenului pentru dizolvarea Parlamentului. În mod evident, schimbările respective au fost operate cu rea credință și urmăreau menținerea forțată a puterii prin aceste tertipuri juridice și depășiri ale normelor constituționale.

V. La 18 iunie 2010 deputații coaliției de guvernământ au operat modificări în Codul Electoral prin care și-au subordonat politic Comisia

Electorală Centrală. Astfel, a fost suprimată norma prevăzută de art.16 al Codului Electoral „**Constituirea Comisiei Electorale Centrale**” potrivit căreia, din cei 9 membri ai CEC 5 reveneau opoziției parlamentare, iar 4 exponenților puterii, precum și caracterul inamovibil al acestora. Pentru exactitate, prezentăm mai jos redacția art. 16 adoptată la 22 iulie 2005 și versiunea modificată la 18 iunie 2010:

Articolul 16. Constituirea Comisiei Electorale Centrale, alineatele (2) și (3) în versiunea adoptată la 22.07.2005 și intrată în vigoare la 12.08.2005:

(2) Comisia Electorală Centrală este constituită din 9 membri cu vot deliberativ: un membru este desemnat de către Președintele Republicii Moldova, un membru - de către Guvern și 7 membri - de către Parlament, inclusiv 5 de către partidele de opoziție, proporțional numărului de mandate deținute de acestea. Membrii Comisiei Electorale Centrale nu pot fi membri ai partidelor și ai altor organizații social-politice. Componenta nominală a comisiei se confirmă prin hotărîre a Parlamentului cu votul majorității deputaților aleși.

(3) Membrii Comisiei Electorale Centrale sînt inamovibili. Vacanța funcției de membru al acesteia poate interveni în caz de expirare a împluririlor, de demisie, de demitere sau de deces.

Articolul 16. Constituirea Comisiei Electorale Centrale, alineatele (2) și (3) în versiunea Alianței pentru Integrare Europeană, adoptat la 18.06.2010 și în vigoare din 29.06.2010:

(2) Comisia Electorală Centrală este constituită din 9 membri cu vot deliberativ: un membru este desemnat de către Președintele Republicii Moldova, ceilalți 8 sunt desemnați de către Parlament, cu respectarea reprezentării proporționale a majorității și a opoziției. Componenta nominală a comisiei se confirmă prin hotărîre a Parlamentului cu votul majorității deputaților aleși.

(3) După confirmarea de către Parlament, membrii Comisiei Electorale Centrale depun în ședința în plen a Parlamentului următorul jurămint: „Jur să respect Constituția și legile țării, să apăr drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, să îndeplinesc cu onoare, conștiință și fără părtinire atribuțiile ce îmi revin potrivit funcției, să nu fac declarații politice pe parcursul validității mandatului.”

În consecință, la 10 februarie 2011 majoritatea parlamentară a AIE a format o nouă componență a CEC, 6 dintre membrii acesteia fiind exponenții puterii și doar 3 - ai opoziției. Președintele, vicepreședintele și secretarul CEC au devenit exponenții puterii. Potrivit normei legale, hotărârile CEC se adoptă cu simpla majoritate. Astfel, guvernarea a instituit un control total asupra proceselor electorale, iar membrii CEC care se bucurau până la acea dată de garanții juridice de menținere în funcție au căpătat garanții politice din partea guvernării.

VI. MENȚINEREA VERTICALEI PUTERII

După accederea la guvernare în 2009 și, respectiv, 2010, AIE nu a demontat „verticala puterii” și nu a întreprins nimic pentru descentralizarea acesteia. Antireforma din 2003 în domeniul Administrației Publice Locale, operată de fosta guvernare comunistă, a fost menținută de către actuala putere în pofida multiplelor demersuri ale societății civile, care cerea asigurarea unei autonomii reale a APL. Astfel, și alegerile locale din 6 iunie 2011 au produs o administrație publică locală dependentă excesiv sub aspect administrativ și financiar de autoritățile centrale, ceea ce contravine principiului autoadministrării colectivităților locale.

VII. REFERENDUMUL CONSTITUȚIONAL CA PROCEDEU ILEGAL DE MENȚINERE FORȚATĂ A PUTERII

La 7 iulie 2010 majoritatea parlamentară, urmărind scopul menținerii forțate a puterii de stat prin evitarea unor alegeri anticipate pe motivul nealegerii șefului statului, a hotărât organizarea unui referendum de modificare a Constituției la 5 septembrie 2010, prin care se ținea schimbarea modului de alegere a șefului statului de către Parlament prin alegeri directe. Această tentativă grosolană de „schimbare a regulilor de joc în timpul jocului” constituie o probă notorie a faptului că exponenții guvernării puneau în aplicare în mod metodic planul de uzurpare a puterii de stat. Doar după ce această aventură politică a fost respinsă de cetățenii Republicii Moldova, exponenții AIE s-au văzut nevoiți să consume procedurile legale de alegere a președintelui, după care să dizolve Parlamentul.

Menționăm în mod special că intenția de uzurpare a puterii de stat a devenit flagrantă atât în perioada activității AIE-1, cât și în perioada activității AIE-2 ca urmare a înțelegerilor de tipul unor cârdășii de cartel, care aveau drept scop instalarea cu orice preț în funcția de șef al statului a lui Marian Lupu, și asta fără ca partidele componente ale Alianței să dețină numărul minim de 61 de mandate. Pretenția de a obține funcția de șef al statului prin manipulări juridice, corupere, constrângeri administrative și încălcarea grosolană a Constituției intră în conflict direct cu **Articolul 2** al Constituției „**Suveranitatea și puterea de stat**”. Cităm în particular al. (1) al acestui articol care prevede expres: „*Suveranitatea națională aparține poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct și prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituție*”. Anume sfidarea repetată a procedurilor stabilite de Legea Fundamentală reprezintă o încălcare flagrantă a ceea ce Constituția definește ca fiind forme obligatorii de exercitare a puterii.

VIII. ACORDUL AIE-2 – O EXPRESIE A CARACTERULUI CRIMINAL AL ÎNTELEGERILOR DINTRE CEI TREI

Înсуși textul Acordului privind constituirea și funcționarea AIE, semnat la 30 decembrie 2010 de către Vladimir Filat, Marian Lupu și Mihai Ghimpu, este o dovadă elocventă a faptului că cei trei conducători ai partidelor din coaliția de guvernământ au uzurpat puterea de stat. Cităm din compartimentul acestui Acord „**Formarea organelor de conducere a statului**”: „*Urmând rezultatele alegerilor din noiembrie 2010, principalele funcții ale statului vor fi partajate în felul următor: PLDM – Prim-ministru (Vlad Filat), PD – Președinte (Marian Lupu), PL – Președinte al Parlamentului (Mihai Ghimpu). În baza acordului PL, PDM va deține temporar funcția de Președinte al Parlamentului până la alegerea șefului statului. Consecutivitatea formării organelor de conducere a statului este următoarea: alegerea Președintelui Parlamentului (M. Lupu), desemnarea candidaturii primului ministru (V.Filat) și investirea Guvernului, alegerea Președintelui Republicii Moldova și alegerea Președintelui Parlamentului (M. Ghimpu)*”. Anume din fragmentul citat decurge întregul proces de aprofundare a stării de uzurpare a puterii de stat prin jonglarea procedurilor de alegere a șefului statului care au culminat, în definitiv, cu instalarea lui Nicolae Timofti în această funcție.

Prin același document a fost creat un mecanism anticonstituțional de luare a deciziilor, care intră în contradicție flagrantă cu **Articolul 1** al Constituției prin care se garantează că „*Republica Moldova este un stat de drept și democratic*”, precum și cu **Articolul 6** al Constituției ce garantează separația puterilor în stat. Mai grav, acest organ ilegal, prin semnătura celor trei conducători, atentează la însuși actul decizional al autorităților puterii centrale, stabilit de Legea Fundamentală și legislația în vigoare. Această înțelegere de tip mafiot este descrisă în compartimentul intitulat „**Consiliul Alianței pentru Integrare Europeană**” și are pretenția să se plaseze deasupra cadrului legal și a instituțiilor statului de drept. Cităm:

„CAIE este format din 9 membri: trei din partea PLDM, PD și PL. Din CAIE fac parte **de drept**(???) președinții partidelor care formează alianța de guvernare și un reprezentant al fracțiunilor parlamentare ale acestora, precum și un reprezentant din Guvern din partea fiecărui partid. Ședințele CAIE sunt deliberative doar cu prezența reprezentanților tuturor componentelor AIE. La baza luării deciziilor în cadrul CAIE stă principiul consensualității (...)

CAIE adoptă decizii prin vot unanim (...)

În cadrul CAIE se vor discuta inițiativele de dizolvare a Parlamentului, de nepromulgare a legilor, suspendarea hotărârilor Guvernului, votul de neîncredere Guvernului și demiterea miniștrilor și viceministrilor, hotărârile de angajare a răspunderii Guvernului, convocarea sesiunilor extraordinare a Parlamentului, componența delegațiilor permanente ale Parlamentului.

Fără acordul prealabil al CAIE, fracțiunile parlamentare constituante ale AIE nu vor susține proiectele de legi și hotărârile inițiate de opoziție, nu vor iniția și nu vor susține acordarea votului de neîncredere Guvernului, nu vor iniția și nu vor susține convocarea sesiunilor extraordinare ale Parlamentului.

Ședința generală AIE cu participarea Președintelui țării, Președintelui Parlamentului, Prim-ministrului, deputaților și miniștrilor va fi convocată după necesitate, dar nu mai rar decât o dată la 3 luni”.

Prin instituirea acestui organ ad-hoc capii coaliției de guvernământ și-au arogat în mod criminal împuterniciri, care aparțin în mod exclusiv unor autorități publice centrale, potrivit competențelor acestora prevăzute de legislația în vigoare. Așa de exemplu, din textul citat rezultă în mod flagrant că șeful statului este lipsit de drepturile sale constituționale fundamentale, cum ar fi: dizolvarea Parlamentului (art. 85), promulgarea legilor (art. 93), emiterea decretelor (art. 94), suspendarea hotărârilor Guvernului (art. 88, i). Președintele țării este degradat până la relația de subordine față de CAIE prin pretenția semnatarilor respectivului Acord de a convoca șeful statului la ședințele AIE. Prin prevederea respectivă s-a comis o imixtiune directă în atribuțiile constituționale exclusive ale președintelui republicii care, potrivit Art. 77, al.(2), *„reprezintă statul și este garantul suveranității, independenței naționale, al unității și integrității teritoriale a țării”*, dar și un atentat la statutul acestuia, stabilit prin al.(1) al Art. 87, potrivit căruia *„Președintele Republicii Moldova este comandantul forțelor armate”*. Precizăm că legislația în vigoare nu oferă nici unei autorități publice legale, inclusiv Parlamentului sau Guvernului, dreptul de a convoca Președintele Republicii în mod imperativ. Implicit, un astfel de drept nu poate să rezulte dintr-un acord politic dubios, semnat de trei cetățeni ai Republicii Moldova, care comit, prin Acordul respectiv, crima de exercitare a puterii de stat în nume propriu, prevăzută de al.(2) din Art. 2 al Constituției.

Prin sintagma *„Convocarea sesiunilor extraordinare ale Parlamentului”* cei trei președinți de partide comit un atentat suplimentar asupra prerogativelor șefului statului, precum și o imixtiune directă în activitatea forului legiuitor, a organelor de lucru ale acestuia, inclusiv a fracțiunilor parlamentare, dar și lezează în mod direct statutul deputatului, toate aceste prevederi fiind stabilite în al.(2) al Art. 67 al Constituției, care stabilește: *„Parlamentul se întrunește în sesiuni extraordinare sau speciale, la cererea Președintelui Republicii Moldova, a Președintelui Parlamentului sau a unei treimi de deputați”*. Restrângerea mandatului de deputat comisă de către V. Filat, M.Lupu și M. Ghimpu încalcă în mod deliberat și cu rea credință și art. 68 al Constituției *„Mandatul reprezentativ”*: „1. În exercitarea mandatului deputații sunt în serviciul poporului. 2. Orice mandat imperativ este

nul". Prin urmare, conducătorii celor trei partide parlamentare știrbesc în mod grav atribuțiile deputaților aflați în slujba poporului, și nu în subordinea șefilor de partid.

În continuarea textului aceluiași Acord al AIE, V. Filat, M.Lupu și M. Ghimpu pretind să blocheze în totalitate actul decizional al șefului statului și să îl coboare la nivelul unui simplu subaltern, care, înainte de emiterea oricărui decret, este obligat să ceară aprobarea prealabilă a CAIE.

Cităm integral compartimentul **„Modul de pregătire a luării deciziilor”**: *„Președintele țării va informa în prealabil membrii CAIE (prin intermediul secretariatului) despre proiectul decretelor. Dacă în termen de cinci zile din momentul informării nu parvin obiecții, Președintele adoptă decizia. În cazul apariției unor obiecții din partea componentelor AIE – subiectul se discută în cadrul CAIE”*.

Aceste formulări transformă, de fapt, Președintele republicii într-o marionetă a trei exponenți ai puterii, care dovedesc prin semnături personale că urmăresc subordonarea șefului statului unor cârdășii de cartel, situație ce se încadrează perfect în prevederile art. 339 ale Codului Penal.

Același Acord al AIE, semnat la 30 decembrie 2010, a instituit o suprastructură politică, prin care s-au încălcat în mod grosolan competențele Guvernului stabilite prin Constituție, Legea cu privire al Guvern și alte acte legislative. Am demonstrat mai sus cum, prin semnătura celor trei, s-a recurs la subordonarea Președintelui republicii și a Parlamentului unui organ anticonstituțional numit CAIE. Vom demonstra mai jos că prin același document s-a produs și subordonarea Guvernului.

Cităm în continuare din documentul semnat la 30 decembrie 2010 de cei trei complici la crima de uzurpare a puterii de stat, compartimentul **„Reuniunile pregătitoare ale ședințelor Guvernului”**: *„Ședințele Executivului sunt precedate de ședințele Prezidiului Guvernului, în cadrul cărora se aprobă ordinea de zi a ședințelor Guvernului în scopul elucidării situațiilor conflictuale, atunci când există divergențe de opinii vizavi de proiectele aflate în discuții*.

Deciziile în cadrul prezidiului Guvernului se iau prin consens. În cazul când nu este posibilă identificarea unei soluții consensuale pe marginea unui proiect de hotărâre, proiectul în cauză va fi retras de pe agenda ședinței Guvernului, iar problema respectivă va fi pusă în discuție la CAIE.”

În compartimentul numit „**Dispoziții finale**”, semnatarii Acordului au hotărât să adapteze legislația la interesele lor de cartel. Cităm: „Până la investirea Guvernului vor fi operate modificări în legislație în vederea asigurării îndeplinirii prevederilor prezentului Acord”. Drept urmare directă a acestor înțelegeri a fost modificat art. 26 al Legii cu privire la Guvern. Astfel, varianta legii respective de până la operarea de modificări avea următorul conținut: „**Art. 26. Prezidiul Guvernului**” „Pentru organizarea activității interne a Guvernului se formează Prezidiul Guvernului în componența Prim-ministrului, prim-viceprim-ministrului, viceprim-miniștrilor și ministrului justiției”. Însă, în varianta modificată și completată la 04.05.10, același articol a fost adaptat integral Acordului AIE citat mai sus, „**Art.26. Prezidiul Guvernului**”: „Pentru coordonarea activității interne a Guvernului și în scopul aprobării proiectului ordinii de zi a ședințelor Guvernului, se formează Prezidiul Guvernului din care fac parte Prim-ministrul și viceprim-miniștrii.

Ședința Prezidiului Guvernului se convoacă de Prim-ministru și se consideră deliberativă dacă la ea participă toți membrii prezidiului. În cazul absenței unui viceprim-ministru, acesta va delega pentru participare la ședință cu drepturi depline un alt membru al Guvernului.

Deciziile în cadrul Prezidiului se adoptă prin consens”.

Prin norma legală instituită cei trei complici au urmărit subordonarea Guvernului ca organ colegial al puterii executive unei suprastructuri artificiale cu competențe nelimitate, cu o formă de organizare și un mod de luare a deciziilor antidemocratic și nefuncțional (a se vedea, în acest sens, pretenția ca la astfel de ședințe să fie prezenți toți membrii, ca și dreptul abuziv al viceprim-miniștrilor de a-și delega în locul lor alți membri ai Guvernului la ședințele Prezidiului, dar și metoda antidemocratică și inaplicabilă de luare a deciziilor prin consens). Practic, normele respective au

creat un blocaj instituțional și au transformat Guvernul într-un organ subordonat intereselor dubioase ale aceleiași structuri ilegale numite CAIE.

În concluzie, este absolut clar că semnatarii Acordului privind constituirea și funcționarea Alianței pentru Integrare Europeană au semnat un document politic prin care au comis un atac direct împotriva ordinii constituționale și a legalității, prin subordonarea Președintelui republicii, a Parlamentului și a Guvernului înțelegerilor de tip criminal.

Este de notorietate publică faptul că în aceeași zi de 30 decembrie 2010 V.Filat, M. Lupu și M.Ghimpu au semnat patru anexe la Acordului privind constituirea și funcționarea Alianței pentru Integrare Europeană, prin care au fost partajate între cele trei partide din coaliția de guvernământ funcțiile de conducere în organele publice centrale ale puterii de stat. Trei dintre aceste anexe au fost făcute publice de înșiși semnatarii documentului. Însă despre existența celei de-a patra anexe, care a purtat un caracter secret, opinia publică a aflat mult mai târziu. Ea a fost dezvăluită în urma scandalurilor iscate pe marginea conflictelor din interiorul AIE. Astfel, Mihai Ghimpu a făcut public acest document în cadrul emisiunii „Fabrika” a postului de televiziune „Publika” în data de 16 noiembrie 2011. Anume Anexa nr. 4 vădește în mod special și fără echivoc planul criminal al celor trei conducători de partide de a uzurpa puterea de stat prin partajarea între partidele din arcul guvernamental a unor instituții publice, care prin norma constituțională și legile cadru sunt independente sau autonome și nu admit ingerințe de nici un fel din partea unor formațiuni politice.

1. Curtea de Conturi (PLDM)

În lista descrisă în Anexa 4, prima instituție subordonată politic este Curtea de Conturi, atribuită PLDM. În felul acesta au fost încălcate în mod flagrant **Articolele 4 și 6** ale Legii Curții de Conturi „**Obiectivele și principiile fundamentale ale Curții de Conturi**” și, respectiv, „**Independența Curții de Conturi**”. Cităm: **Art.4 (2)**” *Activitatea Curții de Conturi se bazează pe următoarele principii: a) legalitate; b) obiectivitate; c) independență; d) transparență*”; **Art.6** „(1) *Curtea de Conturi dispune de independență organizațională, funcțională, operațională și financiară conform prezentei legi. (2) În exercitarea atribuțiilor și împuternicirilor sale, Curtea de Conturi este independentă și nu poate fi direcționată sau controlată de*

nici o persoană fizică sau juridică. (3) Curtea de Conturi este apolitică, nu sprijină și nu acordă asistență nici unui partid politic”.

Ca urmare a acestor înțelegeri de tip criminal la 21 aprilie 2011, prin Hotărârea Parlamentului nr. 83, la insistența publică repetată a lui Vladimir Filat, majoritatea parlamentară a AIE îl instalează la funcția de președinte al Curții de Conturi pe Serafim Urechean, care a preluat această funcție ca urmare directă a prevederilor Anexei secrete, ce atribuia autoritatea respectivă PLDM. Amintim că în pofida reținerilor din partea celorlalte două partide din coaliția de guvernământ și în ciuda criticilor aduse de opoziția parlamentară și societatea civilă în legătură cu faptul că Serafim Urechean nu întrunea condițiile minime pentru a ocupa această funcție, Vladimir Filat și-a obținut, prin amenințarea că va părăsi Alianța, această poziție-cheie pentru a-și plasa o persoană de încredere, care din poziția de președinte al Curții de Conturi să nu efectueze o activitate corectă și legală de verificare a modului de utilizare a banilor publici de către Guvernul în fruntea căruia se află președintele PLDM.

Astfel au fost încălcate în mod grosolan prevederile **Art. 17. ”Condițiile pentru a candida la funcția de membru al Curții de Conturi”**, în speță punctul (1) „*b) are studii superioare în domeniul economic, financiar sau juridic și a cărei calificare profesională și experiență de lucru din ultimii 10 ani este corespunzătoare pentru exercitarea sarcinilor Curții de Conturi*”. Precizăm că pagina oficială web a Curții de Conturi indică la compartimentul „Conducerea / Președintele Curții de Conturi”, secțiunea „Studii” următoarele: „*Universitatea Tehnică a Moldovei Chișinău, Republica Moldova, Diploma: inginer-constructor 1969-1974, Școala Superioară de Științe Politice Leningrad, Rusia Diploma: politolog 1983-1985*”. Așadar, Serafim Urechean deține diploma de inginer-constructor, mai fiind și absolvent al Școlii Superioare de Partid (comunist), autointitulându-se, în mod eufemistic, politolog.

Menționăm, de asemenea, că prin numirea lui Serafim Urechean, conducătorii AIE au încălcat un acord internațional la care Republica Moldova este parte. Astfel, Curtea de Conturi este membră a organizației internaționale a Instituțiilor Superioare de Control a Finanțelor Publice (INTOSAI – International Organization of Supreme Audit Institutions). În

calitate de membru, Curtea de Conturi a aderat la Declarația de la Mexico cu privire la independența instituțiilor superioare de control a finanțelor publice. În preambulul Legii Curții de Conturi este stipulată, în mod expres, adeziunea Republicii Moldova la standardele internaționale privind cele mai bune practici în domeniul auditului public. Principiul nr. 3 din Declarația de la Mexico stabilește că „*personalul instituțiilor superioare de control a finanțelor publice nu trebuie să dezvolte relații prea apropiate cu entitățile pe care ei le supun auditului, rămânând, astfel, instituții obiective și păstrând imaginea de instituții obiective*”. După aderarea în corpore a Alianței Moldova Noastră conduse de Serafim Urechean la PLDM, fostul președinte AMN a dezvoltat o relație politică prea apropiată de PLDM și, implicit, de toate instituțiile de stat controlate de acest partid (sursa: expert-grup.org). În plus, întreaga opinie publică cunoaște foarte bine faptul că Serafim Urechean personal, în calitate de Primar General al Chișinăului, a fost obiectul unor nenumărate rapoarte și hotărâri ale Curții de Conturi, care au dovedit utilizarea frauduloasă și contrar destinației a finanțelor publice pe care le avea în gestiune. A se vedea în acest sens pagina pe web a Curții de Conturi următoarele hotărâri: **1. Hotărîrea privind rezultatele controlului asupra activității economico-financiare a Ministerului Comunicațiilor și Informaticii al Republicii Moldova și a unor întreprinderi din subordine (Nr.47 din 14.11.97 Monitorul Oficial al R. Moldova nr.36-37/13 din 23.04.1998), 2. Hotărîre privind rezultatele controlului efectuat asupra unor aspecte ale activității economico-financiare a S.A. “Termocom” pe anii 1994-1999 (nr.58 din 04.10.2000 Monitorul Oficial al R.Moldova nr.152-153/39 din 07.12.2000), 3. Hotărîre privind rezultatele controlului asupra executării de către conducerea S.A. “Apă-Canal Chișinău” și S.A. “Termocom” din mun. Chișinău a Hotărîrii Guvernului Republicii Moldova nr. 337 din 25.05.95 “Cu privire la contorizarea apei și a energiei termice consumate de populație, instituții publice și agenți economici” (nr.14 din 25.01.2001 Monitorul Oficial al R.Moldova nr.21-24/18 din 27.02.2001), 4. Hotărîre privind rezultatele controlului asupra executării bugetului mun. Chișinău pe anul 2000 (Nr.57 din 14.06.2001 Monitorul Oficial al R. Moldova nr.94-96/51 din 10.08.2001), 5. HCC 114/2001 Hotărîre privind rezultatele controlului asupra activității economico-financiare a Băncii municipale “Chișinău” S.A. (Nr.114 din 19.12.2001 Monitorul Oficial al R.Moldova nr.36-38/8 din 14.03.2002), 6. Hotărîre privind rezultatele controlului asupra activității economico-financiare a Primăriei mun. Chișinău**

în perioada anilor 1998-2001 (nr.46 din 23.05.2002 Monitorul Oficial al R. Moldova nr.113-114/34 din 05.08.2002), 7. Hotărîre privind rezultatele controlului asupra elaborării și executării bugetului municipiului Chișinău pe anul 2002 (Nr.42 din 11.06.2003 Monitorul Oficial al R. Moldova nr.153-154/34 din 22.07.2003), 8. Hotărîre privind rezultatele controlului asupra elaborării și executării bugetului municipiului Chișinău pe anul 2003 (nr. 44 din 02.07.2004 Monitorul Oficial al R. Moldova nr.163-167/26 din 03.09.2004).

2. Procuratura Generală (PDM)

La punctul 2 al Anexei secrete figurează Procuratura Generală, instituție repartizată de cei trei complici la crima de uzurpare a puterii de stat Partidului Democrat din Moldova, condus de Marian Lupu. În felul acesta a fost încălcat în mod flagrant Art. 124 al Constituției, care stabilește în punctul (1) că „*Procuratura reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*”, și în nici un caz interesele unui grup de cetățeni, a unui partid sau a unui grup de partide.

Anexa secretă violează în mod evident și legea cu privire la Procuratură, în particular **Art.1 și 2** care stabilesc următoarele: „**Art. 1. Procuratura.** *Procuratura este o instituție autonomă în cadrul autorității judecătorești, care, în limitele atribuțiilor și competenței, apără interesele generale ale societății, ordinea de drept, drepturile și libertățile cetățenilor, conduce și exercită urmărirea penală, reprezintă învinuirea în instanțele de judecată, în condițiile legii.* **Art.2. Principiile de organizare a activității Procuraturii** (1) *Procuratura își desfășoară activitatea pe principiul legalității.* (2) *Activitatea Procuraturii este transparentă și presupune garantarea accesului societății și al mijloacelor de informare în masă la informațiile despre această activitate, cu excepția restricțiilor prevăzute de lege.* (3) *Principiul independenței exclude posibilitatea de subordonare a Procuraturii autorității legislative și celei executive, precum și de influență sau de imixtiune a unor alte organe și autorități ale statului în activitatea Procuraturii.*(4) *Procurorul își organizează activitatea și o desfășoară pe principiul autonomiei, asigurat prin independență procesuală și control judecătoresc, care îi oferă posibilitatea de a lua de sine stătător decizii în cauzele și în cazurile*

pe care le examinează. (5) În activitatea Procuraturii, controlul ierarhic intern și controlul judecătoresc sînt principii care asigură exercitarea dreptului procurorului ierarhic superior de a verifica legalitatea deciziilor emise de procurorul ierarhic inferior, precum și posibilitatea contestării în instanță de judecată a deciziilor și a acțiunilor cu caracter procesual ale procurorului”.

Subordonarea Procuraturii Generale unui partid politic constituie și o lovitură principiului separației puterilor în stat în Legislativă, Executivă și Judecătorească întrucât Procuratura este parte a Justiției, iar Procurorul General face parte din Consiliul Superior al Magistraturii care, potrivit legislației, este organ independent de autoadministrare al puterii judecătorești. Cităm **Art.1** al Legii cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii „**Consiliul Superior al Magistraturii - organ de autoadministrare judecătorească**” „(1) Consiliul Superior al Magistraturii este un organ independent, format în vederea organizării și funcționării sistemului judecătoresc, și este garantul independenței autorității judecătorești. (2) Consiliul Superior al Magistraturii exercită autoadministrarea judecătorească”. Calitatea de membru al CSM este stabilită de **Art. 122** al.(2) al Legii Supreme, care stabilește că „din Consiliul Superior al Magistraturii fac parte de drept: Președintele Curții Supreme de Justiție, ministrul justiției și Procurorul General”.

3. Serviciul de Informații și Securitate (PL)

Punctul 3 al Anexei secrete AIE atribuie Serviciul de Informații și Securitate Partidului Liberal. Subordonarea conducerii SIS unui partid politic reprezintă un atentat direct la siguranța națională, precum și la drepturile și libertățile fundamentale ale omului prin lipsirea acestei instituții de caracterul independent și nonpartizan. De asemenea, din Anexa secretă rezultă în mod expres că Serviciul de Informații și Securitate este subordonat în totalitate Partidului Liberal, inclusiv conducerea și efectivul de ofițeri ai acestei instituții. De menționat că, potrivit **Art. 1** al Legii cu privire la Serviciul de Informații și Securitate „**Serviciul de Informații și Securitate al Republicii Moldova**” „(2) Activitatea Serviciului este coordonată de către Președintele Republicii Moldova, în limitele competenței sale, și este supusă controlului parlamentar”, iar în conformitate cu **Art.3** „**Principiile de activitate a Serviciului**” Serviciul își desfășoară activitatea conform principiilor: - nonpartidismului”. Atribuirea întregului efectiv de

ofițeri PL-ului intră în contradicție și cu **Art. 6** „**Principiile și criteriile de bază în activitatea ofițerului de informații**” al Legii privind statutul ofițerului de informații și securitate „(1) Ofițerul de informații își subordonează conduita profesională exclusiv apărării și promovării valorilor și intereselor naționale ale Republicii Moldova. (2) Atașamentul necondiționat față de principiile și normele constituționale, devotamentul față de Republica Moldova, competența, probitatea și eficiența profesională constituie criteriile de bază pentru selecția, promovarea și menținerea în activitate a ofițerului de informații”. Astfel, un ofițer al SIS este obligat să servească Republica Moldova, toți cetățenii ei, și în nici un caz doar un grup de cetățeni asociați în cadrul unui partid politic cum este PL.

4. Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal (PLDM)

Prin atribuirea acestei instituții independente unui partid politic a fost adusă o atingere gravă competențelor Parlamentului, prevăzute de al.(1) al **Art. 60** al Constituției, potrivit căruia „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova și unica autoritate legislativă a statului”. Potrivit **Art.66**, litera j) „**Atribuțiile de bază**” al Legii Fundamentale, Parlamentul „alege și numește persoanele oficiale de stat, în cazurile prevăzute de lege” prin urmare, anume această autoritate este în drept să decidă asupra numirii conducerii instituției.

Astfel, **Art.22** al legii-cadru „**Conducerea Centrului**” stabilește: „(1) Centrul este condus de un director, numit în funcție de Parlament la propunerea Președintelui Parlamentului, a unei fracțiuni parlamentare sau a unui grup de cel puțin 15 deputați, cu votul majorității deputaților aleși, pentru un mandat de 5 ani. Persoana numită poate ocupa funcția de director nu mai mult de două mandate consecutive”.

Subordonarea acestei instituții PLDM încalcă în mod fățiș **art. 28** al Constituției „**Viața intimă, familială și privată**”, care prevede că „Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată”. Acest abuz sfidează și norma legală stabilită prin Legea privind protecția datelor cu caracter personal. Cităm: **Art. „1. Scopul legii”** „Scopul prezentei legi este asigurarea

rea protecției drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, în special a dreptului la inviolabilitatea vieții intime, familiale și private”.

5. Banca Națională a Moldovei (PL)

Anexa secretă la Acordul AIE atribuie prin punctul 5 Banca Națională a Moldovei Partidului Liberal, ceea ce contravine statutului acestei instituții prevăzute de legea cu privire la Banca Națională a Moldovei, instituție care este o persoană juridică publică autonomă responsabilă exclusiv în fața Parlamentului și își exercită în mod independent atribuțiile sale. Respectiva lege-cadru stipulează în **Art.1 „Statutul juridic al Băncii Naționale a Moldovei”** al. (2) că „Banca Națională este o persoană juridică publică autonomă și este responsabilă față de Parlament”. **Art.6** al aceleiași legi intitulat „**Conlucrarea cu organele statului**” stabilește prin al. (4) că „Banca Națională este independentă în exercitarea atribuțiilor sale prevăzute de lege și nu va solicita sau primi instrucțiuni de la autoritățile publice sau de la orice altă autoritate”. Or, este clar că prin Anexa secretă pomenită mai sus această instituție a fost partajată politic și subordonată Partidului Liberal, ceea ce constituie încă un element obiectiv la crima de uzurpare a puterii de stat. De reținut că este un fapt notoriu relația de rudenie între Președintele Partidului Liberal și Guvernatorul Băncii Naționale, Dorin Drăguțanu fiind nepotul lui Mihai Ghimpu.

6. Comisia Națională a Pieței Financiare (PDM)

Instituția respectivă a fost subordonată prin pactul secret al AIE Partidului Democrat din Moldova. Aceasta contravine în mod flagrant normelor legale care definesc statutul ei, mai exact Legii privind Comisia Națională a Pieței Financiare. Legea-cadru în cauză prevede în **Art. 1** (1) următoarele: „*Comisia Națională a Pieței Financiare, denumită în continuare Comisia Națională, este o autoritate publică autonomă, responsabilă față de Parlament, care reglementează și autorizează activitatea participanților la piața financiară nebancaară, precum și supraveghează respectarea legislației de către ei. În acest scop, Comisia Națională este investită cu putere de decizie, de dispensă, de interdicție, de intervenție, de control și de sancționare disciplinară și administrativă, în limitele stabilite de legislație*”. Iar **Art. 2.**

(1) stabilește următoarele: „Comisia Națională funcționează potrivit prevederilor Constituției, prezentei legi, altor acte legislative, regulamentului propriu și este independentă în exercitarea funcțiilor sale”.

Menționăm că Mihail Cibotaru, care a deținut succesiv 2 mandate de președinte al CNPF, în ambele cazuri a fost promovată la această demnitate de către Marian Lupu din poziția acestuia de Președinte al Parlamentului în două legislaturi. De reținut că Marian Lupu și Mihail Cibotaru se află în relație de rudenie și prietenie de familie, ultimul fiindu-i naș la nunta lui Marian Lupu, iar acesta a devenit acum câțiva ani naș fiului lui M. Cibotaru (a nu se confunda cu nașul de cununie a lui Marian Lupu, această ceremonie religioasă fiind oficiată într-o localitate din România cu mult mai târziu decât căsătoria civilă). Subliniem că Mihail Cibotaru a fost numit pentru primul mandat la 20 iulie 2007, prin Hotărârea Parlamentului, iar cel de-al doilea mandat i-a revenit la 8 iulie 2011. Chiar dacă Mihail Cibotaru și-a dat demisia din funcția pe care o deținea la 17 octombrie 2011 ca urmare a scandalurilor legate de atacurile rider, acesta rămânând în continuare membru al Consiliului de administrație al Comisiei Naționale a Pieței Financiare, este evident faptul că înțelegerile secrete din anexa la acordul respectiv și-au produs efectul și în cazul dat.

7. Agenția Națională pentru Reglementare Energetică (PL)

În baza aceluiași document secret, această instituție autonomă i-a revenit Partidului Liberal, astfel fiind comisă încă o imixtiune brutală în activitatea unei autorități care prin definiție trebuie să fie echidistantă în raport cu orice partid politic, instituție publică sau privată. Subliniem că în Capitolul 1 „Dispoziții generale” punctul (1) al Regulamentului ANRE este descris caracterul independent al acesteia: „Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică, denumită în continuare Agenția, este autoritatea permanentă cu statut de persoană juridică a administrației publice, nesubordonată altor autorități publice sau private...”.

Și în acest caz putem afirma univoc faptul că anexa secretă nr.4 constituie o dovadă elocventă a vinovăției celor trei semnatari de comiterea crimei de uzurpare a puterii de stat.

IX. SUPLEMENTUL LA ACORDUL PRIVIND CONSTITUIREA ALIANȚEI PENTRU INTEGRARE EUROPEANĂ

Așa cum se cunoaște, Acordul și cele 4 anexe la el, semnat la 30 decembrie 2010, și-a găsit continuare într-un alt document, semnat la 16 decembrie 2011, prin care semnatarii V. Fliat, M. Lupu și M. Ghimpu au convenit în mod abuziv și anticonstituțional să reducă durata mandatului șefului statului prin ajustarea acesteia la perioada de activitate a Parlamentului de legislatura a XIX-a. Astfel, în punctul 5 al „Suplimentului” cei trei complici au căzut de acord asupra următoarelor: *„Durata mandatului președintelui Republicii Moldova, ales de Parlamentul de Legislatura a XIX-a, nu va depăși durata mandatului Parlamentului de Legislatura a XIX-a. Șeful statului își va prezenta benevol demisia în momentul expirării mandatului Parlamentului de Legislatura a XIX-a”*. Această formulare este una contrară principiului statului de drept, al supremației legii, lezează mandatul și competențele șefului statului, transformându-l pe acesta într-un părtaș la fărâdelegile celor trei.

Chiar dacă documentul respectiv a fost semnat în pripă în ziua ultimei tentative eșuate de alegere a lui Marian Lupu în funcția de Președinte, acesta se consideră valabil până la încheierea activității actualului Parlament, situație descrisă în punctul 6 al „Suplimentului”: *„Prezentul Supliment constituie parte integrantă a Acordului privind constituirea Alianței de Guvernare – Alianța pentru Integrare Europeană semnat la Chișinău la 30 decembrie 2010, intră în vigoare la momentul semnării și este valabil pe durata valabilității acordului”*. De remarcat că în declarațiile lor legate de alegerea lui Nicolae Timofti în funcția de Președinte al republicii, semnatarii acestor înțelegeri au pretins că ele oricum rămân în vigoare.

X. SUBORDONAREA CURȚII CONSTITUȚIONALE INTERESELOR DE CARTEL ALE CELOR TREI COMPLICI LA CRIMA DE UZURPARE A PUTERII DE STAT

Chiar dacă Curtea Constituțională nu a fost obiectul unor înțelegeri scrise dintre V. Filat, M. Lupu și M. Ghimpu, care ar fi cunoscute în momentul de față opiniei publice, este evident că subordonarea ei s-a produs fie ca urmare a unor înțelegeri verbale, fie în temeiul unui alt document

scris, care, eventual, ar putea servi drept obiect de investigație suplimentară a Procuraturii. Este bine cunoscut faptul că însași numirea lui Alexandru Tănase în funcție de judecător la Curtea Constituțională reprezintă o sfidare a legislației care stabilește statutul acestei instituții în cadrul organelor puterii de stat.

Se știe că până la numirea acestuia în funcția de judecător la Curtea Constituțională Alexandru Tănase a deținut funcția de prim-vicepreședinte al PLDM și cea de ministru al justiției din partea aceluiași partid, condus de V. Filat. Ca urmare directă a relațiilor pe linie de partid între cei doi, la 8 aprilie 2011, prin Hotărârea Guvernului nr. 257, Al. Tănase este numit în funcția de judecător al Curții Constituționale, fapt care a trezit suspiciunea că acesta a fost expedit în instituția respectivă pentru a face jocul actualei puteri. De altfel, drept dovadă a acțiunii premeditate de subordonare a Curții Constituționale de către alianța de guvernământ poate fi considerată și destituirea dlui D. Pulbere din funcția de președinte al acestei instituții la 28 septembrie 2012, pe care l-a succedat în funcție Al. Tănase.

În plus, demiterea dlui D. Pulbere a reprezentat și un caz scandalos de răfuială politică. Pretextul formal pentru demiterea acestuia a fost faptul că domnia sa ar fi făcut, cităm ”*declarații publice incompatibile cu prevederile constituționale*”. De fapt, acest demnitar a fost înlăturat din funcție doar pentru că a menționat în cadrul unei emisiuni TV că Parlamentul avea obligația să aleagă șeful statului până la 28 septembrie 2011, în caz contrar acesta urmând să fie dizolvat în conformitate cu normele constituționale. Afirmția care i-a afectat cel mai mult pe cei care sau răfuit cu D. Pulbere a fost cea potrivit căreia prelungirea mandatului actualului Parlament ar constitui o uzurpare a puterii de stat. De altfel, Alexandru Tănase, care l-a substituit pe D. Pulbere în funcția de președinte al Curții Constituționale, a făcut în permanență declarații de ordin politic pe parcursul exercitării mandatului său de judecător și conducător al acestei instituții. Însuși modul de obținere a voturilor majorității judecătorilor Curții Constituționale pentru obținerea schimbării conducerii acestei instituții trezește suspiciunea că ar fi vorba de influențe de ordin politic sau chiar de corupere, fapt ce ar putea constitui obiectul unei investigații separate în cadrul dosarului de uzurpare a puterii de stat.

Amintim faptul că după farsa din 16 decembrie 2011, când deputații și-au arătat buletinele de vot în cadrul procedurii de alegere secretă a Președintelui republicii, Curtea Constituțională a adoptat scandaloasa Hotărâre din 12 ianuarie, care a demonstrat totala ei obediență politică față de putere. Menționez că argumentele aduse de experții în drept constituțional, ca și în opinia separată exprimată de către doamna judecător Elena Safaleru, subliniau că sesizarea făcută de deputatul Mihai Godea în privința verificării constituționalității Hotărârii Parlamentului nr. 266 din 23 decembrie 2011 nici măcar nu putea fi admisă pe rol din simplul motiv că Înalta Curte nu avea competența să examineze această hotărâre. Și asta mai întâi, deoarece, potrivit articolului 135, alineatul (1), litera e) din Constituție, Curtea Constituțională are competența doar să aprobe rezultatele alegerii Președintelui republicii. Al doilea motiv constă în faptul că, potrivit art. 135 alin (1) lit. (a) din Constituție, art. 31 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 4 alin. (3), art. 6 alin. (1) și alin. (2) din Codul Jurisdicției Constituționale, Curtea Constituțională examinează numai chestiuni ce țin de competența sa, în exclusivitate probleme de drept, iar obiectul sesizării nu este atribuit prin lege la domeniul controlului constituționalității.

Faptul că totuși în cadrul ședinței publice a Curții Constituționale, la insistența autorului sesizării, a fost admisă pe rol și examinarea Hotărârii Parlamentului nr. 287 din 28 decembrie 2011 privind stabilirea datei alegerilor repetate a Președintelui este de-a dreptul strigător la cer. Și asta pentru că această hotărâre nici măcar nu fusese publicată în „Monitorul Oficial”, prin urmare nici nu intrase în vigoare. Astfel, a devenit evident faptul că Mihai Godea, singurul deputat care nu și-a demonstrat buletinul de vot în cadrul procedurii de alegere a președintelui la 16 decembrie 2011, iar ulterior a sesizat Curtea, face parte din același grup de conspiratori, rolul căruia a constat în declanșarea variantei de rezervă în cazul nealegerii lui Marian Lupu.

Întreaga operațiune de amânare la nesfârșit a procedurii de alegere a Președintelui republicii cu participarea nemijlocită a dlui Al. Tănase la extinderea nelegitimă a mandatului actualului Legislativ demonstrează existența unei complicități directe la crima de uzurpare a puterii de stat.

Punctul culminant care a dovedit relația de subordine politică a Curții

Constituționale față de actuala putere și în special a celor trei semnatori ai Acordului de constituire a AIE l-a reprezentat Hotărârea de validare a domnului N. Timofti în funcția de Președinte din 19 martie 2012.

XI. LIPSA DE TRANSPARENȚĂ ÎN ADMINISTRAREA SURSELOR DE FINANȚARE EXTERNĂ

O dovadă suplimentară a faptului că puterea de stat a fost uzurpată este și schema dubioasă care a fost creată de către premierul V. Filat, prin care a devenit posibilă gestionarea netransparentă a sumelor provenite din exterior. Amintim că în ultimii ani Republica Moldova a contractat sume importante de credite și granturi cu titlu de asistență financiară externă. Informația oficială a Ministerului Finanțelor indică pentru anul 2009 140.55 mln USD, dintre care 99.36 mln USD granturi și 41.19 credite, iar în 2010 365.41 mln USD, dintre care 153.37 mln USD granturi și, respectiv, 212.04 mln USD credite. Intrările de surse externe de finanțare în anul 2011 au constituit 96,82 mln USD, iar în luna ianuarie 2012 – 6,09 mln USD în formă de credite. Creditele contractate de Republica Moldova cumulativ pentru perioada 1 ianuarie 2009 – 31 ianuarie 2012 constituie **356,14 mln USD**. La moment, soldul datoriei de stat externe a țării noastre constituie **1 157,305 mln USD**.

Majoritatea resurselor financiare sunt direcționate către sectorul social, justiție, buna guvernare și doar 10% revine sectorului real al economiei naționale. De menționat că actuala guvernare nu prezintă opiniei publice explicații și argumente nici asupra oportunității contractării acestor resurse, nici asupra modului lor de gestionare. **Lipsa de transparență** la acest capitol lasă impresia fie a unei incompetențe profunde a factorilor de decizie, fie a existenței unor interese oculte de deturnare a fondurilor externe.

Amintim că după ce Vladimir Filat devenit Prim-ministru, Cancelaria de stat, condusă de exponentul PLDM **Victor Bodi**, în urma unei decizii dubioase, a preluat competențele de gestionare a asistenței externe de la Ministerul Economiei, condus de Valeriu Lazăr, care este membru al unui alt partid politic din AIE, și anume din PDM.

În același timp, și Ministerul Finanțelor ca autoritate-cheie în domeniul administrării banilor publici este condus de membrul PLDM **Veaceslav**

Negruța, iar **Curtea de Conturi** a revenit de asemenea PLDM prin Anexa secretă la Acordul de constituire a AIE, semnat la 30 decembrie 2010, funcția de președinte fiind ocupată de **Serafim Urechean**. Prin urmare, și instituția autonomă care are menirea să verifice modul de utilizare a finanțelor publice este în cădășie directă pe linie de partid și, probabil, de interes financiar, cu Guvernul.

După venirea la guvernare a AIE și în urma înțelegerilor secrete dintre partidele ajunse la guvernare, Parlamentul a încetat să-și îndeplinească în mod eficient una dintre atribuțiile de bază, stabilite de articolul 66 al Legii Fundamentale. Amintim că **Articolul 66** litera i) al Constituției stabilește că Parlamentul: „*exercită controlul asupra acordării împrumuturilor de stat, asupra ajutorului economic și de altă natură acordat unor state străine, asupra încheierii acordurilor privind împrumuturile și creditele de stat din surse străine*”.

Dat fiind faptul că atât Procuratura Generală, cât și Centrul pentru Combaterea Crimelor Economice și a Corupției se află, de asemenea, sub controlul abuziv al partidelor din coaliția de guvernământ, societatea s-a pomenit fără nici o instituție a statului de drept în stare să facă lumină asupra felului cum sunt cheltuiți banii publici, inclusiv fondurile primite de la donatorii externi. În aceste condiții planează suspiciunea că au loc deturnări de fonduri în proporții deosebit de mari în interesul exponenților actualei puteri.

Pentru clarificarea situației legate de finanțarea externă a Republicii Moldova solicităm Procuraturii Generale efectuarea unor măsuri de investigații suplimentare, care să verifice posibilă implicare a unor demnitari de prim rang în gestionarea frauduloasă a acceptor fonduri.

XII. TERGIVERSAREA ALEGERII PREȘEDINTELUI REPUBLICII DE CĂTRE AIE-1 ȘI AIE-2 CA ELEMENT-CHEIE DE UZURPARE A PUTERII DE STAT

Este cunoscut faptul că, deși după alegerile parlamentare din 29 iulie 2009, partidele componente ale AIE-1 au format o majoritate parlamentară care avea doar un număr de 53 de mandate, prin urmare un număr

insuficient de deputați pentru a alege Președintele republicii, în urma înțelegerilor dintre componentele coaliției de guvernământ, rolul de candidat la funcția supremă în stat i-a fost atribuită lui Marian Lupu. Din acel moment a devenit evident faptul că părtașii la acea cărdășie politică au recurs la nenumărate încălcări ale Constituției, ale Hotărârilor și adreselor Curții Constituționale, precum și la adaptarea întregii legislații la interesele de cartel ale acestui grup.

Astfel, prin Hotărârea Parlamentului nr. 54-XVIII din 3 noiembrie 2009, a fost stabilită data alegerilor Președintelui Republicii Moldova pentru 10 noiembrie 2009. Însă candidatura lui Marian Lupu nu a întrunit numărul minim de 61 de voturi pentru a fi ales în funcția de șef de stat. La 27 noiembrie 2009 Parlamentul a stabilit, prin Hotărârea nr. 74-XVIII, data alegerilor repetate ale Președintelui pentru ziua de 7 decembrie 2009. Însă și de această dată alegerea șefului statului a eșuat, situație care trebuia să determine, în mod obligatoriu, dizolvarea Parlamentului și numirea datei alegerilor anticipate, în conformitate cu al. (5) al art. 78 din Constituție, însă după consumarea celor 2 tentative eșuate de alegere a Președintelui, conducătorii celor patru patride, care la acea oră constituiau AIE-1, V. Filat, M. Ghimpu, M. Lupu și S. Urechean, și-au menținut înțelegerile anticonstituționale de a-l promova pe M. Lupu la funcția supremă în stat contrar prevederilor constituționale. Această situație vădește în mod izbitor vina conducătorilor respectivi de a sfida în mod conștient normele statului de drept, prevăzute de legislația în vigoare, prin evitarea dizolvării Parlamentului și menținerea forțată a puterii cu ajutorul modificărilor legislative, care au dat o aparență legală actului de uzurpare a puterii de stat. Intențiile criminale ale conducătorilor AIE de a pune înțelegerile din Acord mai presus de legislația în vigoare se confirmă prin nenumăratele declarații publice ale acestora, care s-au materializat în recroirea cadrului legislativ în funcție de interesele lor de a menține forțat puterea. În consecință este promovată modificarea Legii nr. 1234-XIV din 22 septembrie 2000 „*Cu privire la procedura de alegere a Președintelui Republicii Moldova*”. Norma impusă de AIE-1 a stabilit că în cursul unui an Parlamentul poate fi dizolvat doar o singură dată, următoarea dizolvare a Parlamentului urmând să intervină într-un termen rezonabil după expirarea unui an de la data ultimei dizolvări.

Consumând cele două tentative legale de alegere a șefului statului și prelungind în mod artificial termenul de activitate al Parlamentului, cei patru conducători ai AIE-1 au pus la cale organizarea unui referendum constituțional, prin care urmăreau același scop: menținerea forțată a puterii de stat. Astfel, la 7 iulie 2010 deputații din coaliția de guvernământ au hotărât organizarea referendumului respectiv, prin care se intenționa schimbarea modului de alegere a șefului statului și anume prin votul direct al cetățenilor. Referendumul a fost stabilit pentru ziua de 5 septembrie 2010. Însă această aventură politică a eșuat. Poporul Republicii Moldova a exprimat un vot de blam puterii. În aceste condiții, Președintele interimar al republicii s-a văzut constrâns să emită la 28 septembrie 2010 un decret prin care dizolvă Parlamentul și stabilește data alegerilor parlamentare anticipate pentru 28 noiembrie 2010.

La 28 decembrie 2010 a avut loc ședința de constituire a noului Parlament de Legislativă a XIX-a. Iar la 30 decembrie 2010, cei trei conducători de partide, V.Filat, M.Lupu și M. Ghimpu, au creat așa-numita AIE-2 și au semnat, în aceeași zi, Acordul de constituire a coaliției și anexele lui, descrise mai sus. Urmare a acestor înțelegeri anticonstituționale, procesul de uzurpare a puterii de stat a luat amploare. Astfel, coaliția de guvernământ a încălcat prevederile articolului 90 din Constituție prin neîndeplinirea normei de inițiere a procedurii de alegere a șefului statului în termen de două luni. Curtea Constituțională a evitat să ia o poziție univocă asupra termenului de două luni, stabilit de al. (4) al art. 90, motivând că în acest caz ar fi vorba de competențele exclusive ale Parlamentului. Cu toate acestea, Curtea Constituțională a emis o adresă stabilind, un termen de trei luni necesare pentru ca Parlamentul să execute Hotărârea nr. 2 din 08.02.2011, Legislativul urmând să stabilească data-limită de alegere a șefului statului. Prin urmare, în conformitate cu Adresa Curții Constituționale, termenul-limită de trei luni expira la 8 mai 2011. Dar și de această dată cei trei complici au încălcat Constituția prin neexecutarea acestui act al Curții Constituționale, continuând procesul de uzurpare a puterii de stat. Și în acest caz, exponenții coaliției de guvernământ au încălcat în mod evident **articolul 140** al Constituției, care stabilește în al. (2) că „*hotărârile Curții Constituționale sunt definitive și nu pot fi atacate*”, prin urmare sunt obligatorii și trebuie executate.

Așa cum se cunoaște, la 28 septembrie 2011 a expirat termenul de un an de la ultima dizolvare a Parlamentului, la 28 noiembrie 2011 a trecut un an de la ultimile alegeri parlamentare, iar la 28 decembrie 2011 s-a consumat un an de la ședința de constituire a Parlamentului. În aceste condiții, oricât de arbitrară ar fi interpretarea termenului de un an de zile, este absolut clar că prin nedorința de a emite decretul de dizolvare a Parlamentului și de numire a datei pentru noi alegeri anticipate, cei trei complici au continuat să mențină puterea de stat.

La 20 octombrie 2011, Parlamentul a adoptat Hotărârea nr. 199, care a stabilit o nouă dată a alegerii Președintelui pentru ziua de 18 noiembrie 2011. Însă, neavând siguranța că Marian Lupu va acumula minimul necesar de voturi pentru a fi ales în funcția de șef al statului, capii AIE au recurs la un nou tertip juridic și nu au înregistrat candidatura acestuia. Ca urmare, procedura de alegere a șefului statului a fost anulată în mod arbitrar pe motivul lipsei de candidați, ceea ce a permis acestora să speculeze că a fost evitată începerea procedurii de alegere a Președintelui, făcând posibilă menținerea în continuare a AIE la putere în mod abuziv.

Farsa din 18 noiembrie 2011, prin care s-a considerat nulă tentativa de alegere a șefului statului pe motivul inexistenței unui candidat, sfidează articolul 78 din Constituție, precum și Hotărârea din 26 decembrie 2000, Avizul nr.4. Precizăm că respectivul act al Curții Constituționale arată că blocarea, boicotarea sau obstrucționarea procedurii de alegere a șefului statului servesc drept temei pentru dizolvarea Parlamentului.

Însă cea mai gravă lovitură împotriva statului de drept și a democrației, garantate de al. (3) al art. 1 al Constituției, a fost aplicată de cei trei complici V.Filat, M.Lupu, M.Ghimpu la 16 decembrie 2011. Amintim că pentru acea zi a fost stabilită din nou ziua alegerilor Președintelui. Este de notorietate publică crima de încălcare brutală a Constituției săvârșită de Marian Lupu în calitatea lui de Președinte în exercițiu prin îndemnul public și repetat de a obliga deputații să arate, cităm, „*pe față și pe verso*”, buletinele de vot după ieșirea din cabinele de vot și înainte de introducerea buletinelor în urnă. Cei trei complici la crima de uzurpare a puterii de stat și-au constrâns subalternii pe linie de partid să dea curs îndemnului criminal a lui Marian Lupu, toți deputații AIE demonstrându-și, în

mod sfidător, buletinele în cadrul procedurii de vot secret. În felul acesta Marian Lupu și complicitii săi se fac vinovați de încălcarea al.(1) al **art. 78** care stabilește că „*Președintele Republicii Moldova este ales de Parlament prin vot secret*”, precum și a Hotărârii Curții Constituționale nr. 39 din 04.12.2000 care prevede următoarele: „*Sintagma „vot secret” din art. 79, al.(1) din Constituție exprimă un caracter al dreptului de vot și semnifică posibilitatea oferită deputaților în Parlament de a-și manifesta liber voința cu privire la candidații propuși pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova, în așa fel încât această voință să nu poată fi cunoscută de alții*”.

După consumarea farsei din 16 decembrie 2011 Curtea Constituțională sub președinția lui Alexandru Tănase și-a confirmat pe deplin statutul de organ subordonat politic coaliției de guvernământ. Astfel, prin Hotărârea sa din 12 ianuarie 2012, Curtea Constituțională a declarat Hotărârea Parlamentului nr. 266 din 23 decembrie 2001 cu privire la rezultatele alegerilor ordinare pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova și Hotărârea nr. 287 din 28 decembrie 2011 privind stabilirea datei alegerilor repetate a Președintelui Republicii Moldova drept neconstituționale. Anume această Hotărâre anticonstituțională, luată de însăși instanța menită să vegheze respectarea legii fundamentale de către toate autoritățile publice, a permis uzurpatorilor să recurgă la o nouă acțiune împotriva statului de drept. Menționăm că Curtea Constituțională și-a permis să examineze Hotărârea nr. 287 din 28 decembrie 2011 fără ca aceasta să fi intrat în vigoare prin publicarea ei în „Monitorul Oficial”. Această Hotărâre a fost publicată în „Monitorul Oficial” abia cu o zi mai târziu, la 13 ianuarie 2012.

15 ianuarie 2012 – anunțarea unui nou referendum și întreruperea arbitrară a procesului de alegere a Președintelui

La 15 ianuarie 2012 acțiunile premeditate de uzurpare a puterii de stat au intrat într-o nouă fază. Astfel, în dimineața zilei de duminică, 15 ianuarie 2012, cei trei complici la crima de uzurpare a puterii de stat, V. Filat, M. Lupu și M. Ghimpu, au aplicat o nouă lovitură ordinii constituționale a statului nostru. Ei au organizat o conferință de presă în cadrul căreia au anunțat că întrerup – a câta oară?! – procesul de alegere a șefului statului și că vor organiza în acest scop un referendum pentru modificarea Constituției. În Declarația Alianței pentru Integrare Europeană „Cu privire la

căile de soluționare a crizei constituționale și de asigurare a stabilității politice” semnată de cei trei complici la crima de uzurpare a puterii de stat, aceștia afirmă următoarele: „2) Din cauzele expuse mai sus, va fi inițiat un referendum pentru modificarea Constituției, în cadrul căruia cetățenii vor avea posibilitatea să corecteze deficiențele constituționale care provoacă interminabile crize politice în Republica Moldova, prin democratizarea și simplificarea mecanismului de alegere a Președintelui republicii de către Parlament și transformarea sistemului de guvernare în unul autentic parlamentar. Referendumul urmează să aibă loc nu mai târziu de luna aprilie; 3) Președintele Republicii Moldova va fi ales în decurs de o lună din momentul validării rezultatelor referendumului”.

Astfel, după ce în 2010, în lipsa unei majorități de trei cincimi de voturi necesare pentru alegerea în Parlament a șefului statului, uzurpatorii au recurs la organizarea unui referendum constituțional care să permită alegerea directă a șefului statului, de această dată aceiași demnitari au încercat să se mențină în mod anticonstituțional al putere prin reducerea numărului necesar de voturi pentru alegerea șefului statului de la trei cincimi (61) la 50 plus 1 (51) de deputați prin organizarea unui nou referendum. Și această aventură politică a fost pusă la cale ca urmare directă a prevederilor ilegale din Acordul de constituire a AIE-2.

Prin afirmațiile din punctul (3) al Declarației din 15 ianuarie 2012, în care se spune în mod imperativ că șeful statului va fi ales la o lună de la validarea rezultatelor referendumului, cei trei complici comit încă un atentat împotriva statului de drept prin anticiparea rezultatelor acestui exercițiu democratic. Or, se știe că orice referendum presupune exprimarea liberă a voinței alegătorilor, care se pot pronunța „pro” sau „contra”. În plus, însăși intenția de a organiza un referendum constituțional care să aibă efecte directe asupra modificărilor unor norme stabilite de Legea Fundamentală reprezintă în sine un atentat la ordinea constituțională. Asta întrucât alin. (1) al **art. 143** stabilește în mod univoc procedura de modificare a ei exclusiv prin votul deputaților. Cităm: „*Legea se adoptă cu votul a două treimi din deputați*”. Această normă a fost ignorată de cei trei complici tocmai din motivul că partidele pe care le conduc nu dispun de o majoritate parlamentară de două treimi de deputați.

Este bine cunoscut faptul că Declarația conducătorilor AIE din 15 ianuarie 2012, precum și Hotărârea Parlamentului nr. 1 adoptată în aceeași zi au trezit revolta unei părți importante a societății. Însăși apariția Comitetului pentru Apărarea Constituției și Democrației, ca și valul de proteste stradale organizate de CACD au fost o reacție directă la șirul de nelegiuiri ale exponenților puterii, care culminase cu intenția de a organiza un nou referendum și de a continua menținerea ilegală a puterii.

Sub presiunea protestelor stradale și a exponenților societății civile la 10 februarie 2012 cei trei complici la uzurparea puterii de stat au anunțat că renunță la ideea referendumului lansată de ei înșiși la 15 ianuarie a.c. Însă, în loc să revină în câmpul constituțional, cei trei exponenți ai AIE au promovat la 7.03.2012 Hotărârea nr.38 a Parlamentului prin care au stabilit o nouă dată a alegerii Președintelui pentru 16 martie curent. Respectiv, la 16 martie a.c. s-a produs un simulacru al procedurii de alegere a Președintelui, în postura de șef de stat fiind instalat Nicolae Timofti. În felul acesta întreaga acțiune de uzurpare a puterii de stat, care s-a declanșat imediat după alegerile din 29 iulie 2009 și-a găsit finalul logic în promovarea exponentului AIE la cea mai înaltă funcție în stat. Au urmat două proceduri formale care au încheiat procesul de uzurpare a puterii de stat: Curtea Constituțională a validat la 19 martie 2012 candidatura lui Nicolae Timofti, iar la 23 martie a.c. Președintele a fost investit.

În definitiv, alegerea lui N. Timofti nu a urmărit respectarea procedurilor constituționale de alegere a șefului statului, ci doar menținerea cu orice preț la putere a uzurpatorilor. În concluzie putem afirma că Republica Moldova a devenit un stat captiv, aflat la cheremul unor grupări de tip mafiot, care și-au subordonat toate instituțiile puterii de stat unor interese dubioase.

Argumentele expuse mai sus arată fără putință de tăgadă că în condițiile care s-au creat puterea de stat este uzurpată și menținută în mod forțat. **Articolul 2** din Constituție „**Suveranitatea și puterea de stat**” stabilește următoarele: „(1) **Suveranitatea națională aparține poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct și prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituție.** (2) **Nici o persoană particulară, nici o parte din popor, nici un grup social, nici un partid**

politic sau o altă formațiune obștească nu poate exercita puterea de stat în nume propriu. Uzurparea puterii de stat constituie cea mai gravă crimă împotriva poporului”.

Date fiind circumstanțele descrise mai sus considerăm că Procuratura Generală are toate temeiurile legale de a iniția un dosar de urmărire penală împotriva celor trei cetățeni Vladimir Filat, Marian Lupu și Mihai Ghimpu în baza **Articolului 339** al Codului Penal „***Uzurparea puterii de stat***” care prevede următoarele: „***(1) Acțiunile săvârșite în scopul uzurpării sau menținerii forțate a puterii de stat cu încălcarea prevederilor Constituției Republicii Moldova se pedepsesc cu închisoare de la 10 la 15 de ani. (2) Aceleași acțiuni care au provocat: - a) schimbarea prin violență a orânduirii constituționale a Republicii Moldova; b) decesul unei persoane; c) alte urmări grave – se pedepsesc cu închisoare de la 12 la 20 de ani.***”

Neexecutarea hotărârilor și adreselor Curții Constituționale – o probă elocventă a stării de uzurpare a puterii de stat

Potrivit Hotărârii Curții Constituționale, pentru aprobarea Raportului cu privire la exercitarea jurisdicției constituționale în anul 2010 nr.1 din 24.01.2011 organele centrale ale puterii de stat nu au executat patru adrese și trei hotărâri. Cităm mai jos lista actelor oficiale obligatorii ale Curții Constituționale neexecutate de actuala putere:

Adrese:

1. Adresă la Hotărârea nr.17 din 12.07.2010 pentru controlul constituționalității Decretului privind declararea zilei de 28.06.1940 Zi a ocupației sovietice nr.376-V din 24.06.2010

2. Adresa la Hotărârea nr.22 din 23.09.2010 cu privire la confirmarea rezultatelor referendumului republican constituțional din 05.09.2010

3. Adresa la Hotărârea nr.29 din 21.12.2010 pentru controlul constituționalității Legii nr.95 din 21.05.2010 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”

4. Adresă la Hotărârea nr.30 din 23.12.2010 pentru controlul constituționalității art.16 alin.(1) lit g) din Legea nr. 1453-XV din 08.11.2002 „Cu privire la notariat”

Hotărâri:

1. Hotărârea nr.10 din 2 iunie 2009, prin care au fost declarate neconstituționale sintagma “cu excepția cazurilor expuse la alin.(2) și (3)” cuprinsă în alin.(1) art.53 și prevederile alin.(2) și alin.(3) art.53 din Legea asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr.1544-XII din 23 iunie 1993 în redacția Legii nr.94-XVI din 8 mai 2008;

2. Hotărârea nr.9 din 08.04.2010, fiind declarate neconstituționale Legea nr.44-XVIII din 20 octombrie 2009 pentru modificarea art.4 din Legea nr.39-XIII din 7 aprilie 1994 despre statutul deputatului în Parlament

3. Hotărârea Parlamentului nr.47-XVIII din 22 octombrie 2009 privind cumularea unor funcții cu mandatul de deputat în Parlament.

Potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 24 ianuarie 2012 pentru aprobarea Raportului privind exercitarea jurisdicției constituționale în anul 2011, prezentat în baza art. 10 al Legii cu privire la Curtea Constituțională nr. 317-XIII din 13.12.1994 și art.80 al Codului jurisdicției constituționale nr. 502-XIII din 16.06.1995, organele centrale ale puterii de stat nu au executat nouă adrese și două hotărâri. Cităm mai jos lista actelor oficiale obligatorii ale Curții Constituționale neexecutate de actuala putere:

Adrese:

1. Adresa la Hotărârea din 8 februarie 2011 privind interpretarea art.90 alin.(4) din Constituția Republicii Moldova

2. Adresa la Hotărârea din 5 aprilie 2011 pentru controlul constituțio-

nalității prevederilor art.8 lit. g) și art.11 alin.(4) din Legea nr.269-XIII din 9 noiembrie 1994 cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova, art.64 din Codul de executare al Republicii Moldova nr.443 din 24 decembrie 2004 în redacția Legii nr.143 din 2 iulie 2010.

3. Adresa la Hotărârea din 31 mai 2011, prin care Curtea a recunoscut constituționale prevederile alin. (1) art. 111 din Codul muncii: „În Republica Moldova, zile de sărbătoare nelucrătoare, cu plata salariului mediu (pentru salariații care sunt remunerați în acord sau pe unitate de timp), sunt...” în redacția Legii nr.168 „Pentru modificarea și completarea Codului muncii al Republicii Moldova”.

4. Adresă la Hotărârea din 7 iulie 2011, prin care Curtea a recunoscut drept constituțională Hotărârea Parlamentului nr.83 din 21 aprilie 2011 “Privind numirea în funcția de Președinte al Curții de Conturi”

5. Adresă la Hotărârea din 13 septembrie 2011, prin care Curtea a declarat neconstituțională sintagma „La expirarea acestui termen [3 ani], absolventul nu mai poate participa la concurs în baza mediei generale obținute la examenele de absolvire a Institutului.” de la alineatul (3) al articolului 18 din Legea nr.152-XVI din 8 iunie 2006 privind Institutul Național al Justiției.

6. Adresă la Hotărârea din 4 octombrie 2011, prin care Curtea a declarat neconstituțională Hotărârea Parlamentului nr.122 din 5 iulie 2011 privind eliberarea din funcție a Președintelui Curții Supreme de Justiție.

7. Adresă la Decizia din 8 decembrie 2011, prin care Curtea a sistat procesul pentru controlul constituționalității pct.3 din Anexa nr.5 la Hotărârea Guvernului nr.667 din 8 iulie 2005 cu privire la măsurile de realizare a Legii nr.283- XV din 4 iulie 2003 privind activitatea particulară de detectiv și de pază.

8. Adresă la Hotărârea din 8 decembrie 2011, prin care Curtea Constituțională a recunoscut drept constituționale prevederile art. 25 alin.

(1), 26 și 27 pct. 1) și 7) din Legea nr.64-XII din 31 mai 1990 cu privire la Guvern, care reglementează formarea și activitatea Prezidiului Guvernului.

9. Adresă la Hotărârea din 22 decembrie 2011, prin care Curtea a declarat neconstituțională Legea nr. 184 din 27 august 2011 privind modificarea și completarea unor acte legislative.

Hotărâri:

1. Prin Hotărârea din 7 iunie 2011 Curtea a declarat neconstituțională prevederea art.22 alin.(1) lit.p) din Legea nr.544-XIII din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului”, în redacția Legii nr.152 din 8 iulie 2010 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”

2. Hotărârea din 20 decembrie 2011, prin care au fost declarate neconstituționale normele contestate ale legilor nr.100 și nr.56, care stabilesc stagiul general de cotizare pentru pensionare de 35 de ani pentru femei și care modifică unele garanții sociale ale judecătorilor.

Așadar, neexecutarea intenționată și repetată a actelor Curții Constituționale de către Guvernul și Parlamentul Republicii Moldova , condusă de exponenții AIE, reprezintă un element obiectiv de exercitare a puterii de stat în nume propriu și o sfidare directă a ordinii constituționale.

Subordonarea Justiției

Subliniem aici că aceeași acțiune perfidă de subordonare a justiției a fost comisă de actualul regim prin preluarea controlului asupra Consiliului Superior al Magistraturii ca organ de autoadministrare a puterii judecătorești. Astfel, prin reforma adoptată de Parlament prin consens la 22 iulie 2005 din cei 12 membri ai CSM erau aleși prin vot secret din rândurile judecătorilor la Adunarea Generală a Judecătorilor, iar 2 profesori titulari erau aleși de Parlament, unul reprezentând majoritatea, celălalt opoziția parlamentară, ambii fiind confirmați cu votul a cel puțin trei cincimi de deputați. Ceilalți 3 membri ai CSM, și anume Procurorul General, Ministrul Justiției și președintele Curții Supreme de Justiție dețin

calitatea de membri din oficiu prin prevederile Constituției. Prin urmare, reforma realizată în Justiție anterior permitea scoaterea CSM de sub controlul politic al puterii. Însă aceste norme legislative au fost amputate. La ora actuală, Adunarea Generală a Judecătorilor nu mai poate alege 7, ci doar 5 membri ai CSM, iar majoritatea parlamentară numește nu 2, ci 4 profesori titulari, și nu cu trei cincimi, ci cu simpla majoritate de voturi, toți 4 fiind propuși exclusiv de către putere.

Este binecunoscut faptul că procesul de subordonare al CSM a fost realizat în mod metodic de actuala putere prin numirea a patru profesori titulari de către majoritatea parlamentară, alegerea a doar 5 judecători la Adunarea Generală a Judecătorilor, dar și prin instalarea în fruntea Curții Supreme de Justiție a lui Mihai Poalelungi, o persoană docilă actualei puteri. Prin acțiunile respective practic a fost suprimat principiul separației puterilor în stat și cel a independenței justiției.

Modificări la Codul Electoral care au permis menținerea forțată la putere a uzurpatorilor

Actuala putere, sub mandatul AIE-1 a modificat normele Codului Electoral, care stabilesc metodele de numărare și repartizare a mandatelor obținute de concurenții electorali la alegeri. Prin urmare, alianța de guvernamânt a modificat regulile jocului în timpul jocului, ceea ce contravine valorilor democratice și bunelor practici în materie de alegeri universal recunoscute.

În acest context, Biroul OSCE pentru Instituții Democratice și Drepturile Omului, în Raportul nr.1 interimar al observării alegerilor în Republica Moldova pentru perioada 21-31 octombrie 2010 a indicat că amendamentele adoptate la Codul Electoral în septembrie sunt dubioase. Modalitatea de repartizare a mandatelor a fost modificată în așa fel, încât fiecărui partid ajuns în Parlament, indiferent de procentajul obținut, îi revine un număr egal de mandate provenite din voturile în favoarea partidelor care nu au trecut pragul electoral. Această modificare a fost operată în avantajul partidelor AIE, fapt care le-a permis ca după alegerile din 2010 voturile să fie calculate în așa fel, încât să permită crearea unei majorități parlamentare postelectorale anume componentelor AIE. Modificarea Co-

dului Electoral în ajunul alegerilor contravine recomandărilor Comisiei de la Veneția. Aceste modificări trezesc o îngrijorare deosebită mai ales atunci când sunt adoptate fără un larg consens și pot oferi prioritate unor concurenți electorali, în cazul nostru fiind vorba chiar de partidele din arcul guvernamental.

Au suferit modificări și normele Codului Electoral care reglementează organizarea de referendumuri. Amintim că până la adoptarea Legii nr.119, conform articolului 171 din Codul Electoral, Comisia Electorală Centrală avea dreptul să recunoască drept nevalabil referendumul republican în cazul participării a unui număr de mai puțin de trei cincimi din numărul total al persoanelor cu drept de vot înscrise în listele electorale. Urmărind câștigarea referendumului, Alianța pentru Integrare Europeană a redus pragul minim de validare a acestuia până la o treime.

În același scop a fost modificat și articolul 168 din Codul Electoral. Amintim că anterior acest articol stabilea faptul că hotărârea se considera adoptată prin referendum dacă pentru ea au votat majoritatea cetățenilor care au participat la referendum. Iar dacă unui referendum național era supusă o lege constituțională, aceasta se considera aprobată dacă pentru ea au votat cel puțin jumătate din numărul total al persoanelor înscrise în listele electorale.

Pentru a-și crea avantaje în cadrul referendumului anunțat, AIE a operat schimbări la Codul Electoral prin care a lăsat obligativitatea existenței unei majorități din numărul total al persoanelor înscrise în listele electorale doar pentru cazurile de supunere referendumului a unor legi constituționale, care ar viza modificarea dispozițiilor privind caracterul suveran, independent, unitar și neutru al statului.

Ignorarea angajamentului internațional al Republicii Moldova de a solicita avize prealabile Consiliului Europei la proiectele de legi care vizează funcționarea instituțiilor democratice

Menționăm în mod special faptul că din momentul accederii la guvernare a AIE-1 și AIE-2 nici un proiect de modificare și completare a

legislației care vizează funcționarea instituțiilor democratice, cum ar fi dreptul electoral, statutul justiției, libertatea de exprimare, reglementările privind domeniul audiovizualului etc., nu a fost expediat la Consiliul Europei pentru avizare prealabilă. Se cunoaște că Republica Moldova, ca țară aflată sub monitorizarea Consiliului Europei, are obligația de a opera astfel de modificări doar cu acordul acestui for internațional.

Comentariile oficiale la Codul Penal confirmă vinovăția celor trei complici

Așa cum se cunoaște, intrarea în vigoare a noii versiuni a Codului Penal a fost urmată de elaborarea unor ample comentarii făcute de cei mai de seamă specialiști în materie penală din țara noastră. Anume de ele se ghidează colaboratorii organelor de anchetă și judecătorii în activitatea pe marginea unor cazuri de săvârșire a crimelor.

O examinare atentă a comentariului la articolul 339 al CP arată în mod univoc vinovăția lui Vladimir Filat, Marian Lupu și Mihai Ghimpu de comiterea premeditată și cu rea credință a acestei crime. Vom prezenta mai jos versiunea integrală a comentariului experților, însoțită de mențiunile noastre la cazul concret vizat de către noi. Remarcile noastre vor fi făcute prin sublinieri și între paranteze cu specificarea “nota noastră”.

“Articolul 339. UZURPAREA PUTERII DE STAT

(1) Acțiunile săvârșite în scopul uzurpării sau menținerii forțate a puterii de stat cu încălcarea prevederilor Constituției Republicii Moldova se pedepsesc cu închisoare de la 12 la 20 de ani.

(2) Aceleași acțiuni care au provocat:

a) schimbarea prin violență a orânduirii constituționale a Republicii Moldova;

b) decesul unei persoane;

c) alte urmări grave

se pedepsesc cu închisoare de la 20 la 25 de ani sau cu detențiune pe viață.

1. Articolul dat prevede responsabilitatea pentru acțiunile orientate

spre: a) uzurparea forțată a puterii de stat; b) menținerea forțată a puterii cu încălcarea prevederilor CRM.

(Autorii utilizează această abreviere pentru sintagma Constituția Republicii Moldova – nota noastră.)

Aceste acțiuni ilegale constituie latura obiectivă a infracțiunii.

În conformitate cu Constituția, puterea de stat în RM se divizează în legislativă, executivă și judiciară (art.6 CRM). Puterea de stat este exercitată de Președintele RM, Parlamentul RM, Guvernul RM, instanțele judecătorești ale RM.

2. Conform prevederilor art.2 CRM, uzurparea puterii de stat constituie cea mai gravă crimă împotriva poporului.

3. *Uzurparea forțată a puterii* înseamnă însușirea forțată a puterii de stat de către persoane, grupări, organizații, cărora aceasta nu le-a aparținut pe bază legală.

Menținerea forțată a puterii înseamnă păstrarea puterii pe cale forțată, cu încălcarea prevederilor CRM de către persoane cărora această putere anterior le-a aparținut conform legii.

(De reținut că sintagma „păstrarea puterii pe cale forțată, cu încălcarea prevederilor Constituției” nu trebuie confundată cu întreprinderea de acțiuni violente. Legiuitorul și experții arată în mod univoc esența acestei infracțiuni, comise de „persoane cărora această putere le-a aparținut conform legii”. A nu se confunda cu răsturnarea sau preluarea prin forță armată a puterii și nici cu exercitarea ei prin metode represive violente. Însăși încălcarea sistematică și premeditată a prevederilor Constituției în scopul menținerii puterii de stat constituie un aspect evident al laturii obiective a infracțiunii de uzurpare a puterii de stat–nota noastră.)

4. Alin.2 al articolului comentat prevede responsabilitatea infractorilor conform circumstanțelor agravante nominalizate.

5. Schimbarea prin violență a orânduirii constituționale presupune subrogarea ei totală sau modificări parțiale (desființarea sau introducerea neconstituțională a unor noi institute în sistemul puterii de stat, în organizarea de stat, în raporturile de proprietate etc.) pe cale forțată, cu încălcarea prevederilor CRM.

(Considerăm că însăși crearea așa-numitului Consiliu al AIE cu atribuțiile pe care și le-a arogat acest organ anticonstituțional, prin semnăturile celor trei, care limitează în mod grav competențele Președintelui republicii, a Parlamentului și a Guvernului, prin Anexa secretă nr.4, prin subordonarea unor instituții care sunt independente sau autonome în sistemul organelor puterii de stat ale țării noastre, prin tergiversarea cu rea credință și în mod repetat timp de aproape trei ani de zile a procedurii de alegere a șefului statului, prin evitarea dizolvării Parlamentului și anunțării de alegeri parlamentare anticipate, prin neexecutarea unei multitudini de hotărâri și adrese ale Curții Constituționale, prin subordonarea Justiției și suprimarea *de facto* a principiului separației puterilor în stat, prin adaptarea legislației la interesele de tip criminal ale conducătorilor celor trei partide, prin neexpedierea spre avizare prealabilă la Consiliul Europei a proiectelor de legi respective în conformitate cu angajamentele internaționale ale Republicii Moldova, prin gestionarea netransparentă a surselor provenite din finanțarea externă a țării, precum și prin alte acțiuni contrare ordinii constituționale, respectivii cetățeni se încadrează pe deplin în interpretarea făcută în punctele 3 și 5 de către experții în materie penală. - nota noastră.)

Prin *orânduire constituțională* se înțelege orânduirea de stat și socială, consfințită prin CRM.

6. Când acțiunile prevăzute de alin.1 al prezentului articol duc la decesul cel puțin a unei persoane, ele trebuie calificate conform prevederilor alin.2.

7. Urmările grave care pot avea loc în urma acțiunilor menționate în articolul comentat trebuie apreciate după caz, conform circumstanțelor concrete. Însă aceste urmări grave pot prejudicia statul, societatea, și nu persoanele concrete. Prejudiciul poate fi material sau moral.

(Din întreaga argumentație prezentată mai sus în demersul nostru rezultă în mod clar că există nenumărate temeiuri pentru a aprecia că urmările acțiunilor criminale ale celor trei sunt deosebit de grave, prejudiciază statul și societatea în ansamblu, sfidează principiile statului de drept și ordinea constituțională, lezează drepturile și libertățile fundamentale garantate de Legea Supremă, cauzează atât prejudicii materiale, cât și morale întregii societăți. – nota noastră.)

8. Latura subiectiva a infracțiunii se caracterizează prin intenție directă. Inculpatul își dă seama că săvârșește acțiunile indicate în articolul menționat și dorește aceasta.

(Pornind de la prezumția că cei trei cetățeni se află în deplinătatea facultăților mentale, posedă discernământ în gândire și realizează ce fapte întreprind, nu încapă nici o îndoială că toate acțiunile săvârșite de aceștia vădesc intenția lor directă de a exercita puterea în nume propriu, adică a o uzurpa cu creă credință, făcând uz de statutul de demnitari de prim rang în ierarhia statală, ceea ce constituie o circumstanță agravantă pentru ei. Faptul că V. Filat, M. Lupu și M. Ghimpu și-au dat seama că săvârșesc acțiunile indicate în articolul menționat și au dorit cu tot dinadinsul să le realizeze rezultă nu doar din prezumția că este vorba de un grup de complici valizi mental, ci și de abilitatea și perfidia cu care au acționat. În mod evident, este vorba de un plan criminal, confirmat și prin Acordul de constituire a AIE și anexele acestuia, ca și prin tot lanțul logic al acțiunilor săvârșite din 2009 și până în prezent. Din conținutul articolului 339 al CP și din comentariul specialiștilor la el rezultă în mod univoc faptul că singura circumstanță care, eventual, i-ar putea scuti de pedeapsa penală ar fi existența unor certificate medicale, întocmite fie la solicitarea celor trei, fie ca urmare a unor demersuri ale Procuraturii către instanțele medical abilitate, care ar dovedi în mod legal faptul că în cazul dat este vorba de niște persoane lipsite de discernământ.

Dacă în eventualitatea declanșării unor acțiuni penale contra celor trei cetățeni, pentru a exclude orice dubii în acest sens, Procuratura va considera necesar să recurgă la aceste expertize medicale, o astfel de ipoteză ar putea fi epuizată definitiv. Noi, însă, pornim de la premiza că este vorba

de niște persoane pe deplin responsabile pentru faptele pe care le comit.
– nota noastră.)

În concluzie, solicităm Procuraturii Generale să dea curs demersului nostru prin inițierea unui dosar penal în temeiul art. 339 al CP împotriva cetățenilor Vladimir Filat, Marian Lupu și Mihai Ghimpu. Considerăm că pentru o examinare obiectivă a cazului este necesar audierea cetățenilor Alexandru Tănase, Dumitru Pulbere, Iurie Ciocan, Serafim Urechean, Nicolae Timofti.

Cu respect,

Iurie Roșca

26 martie 2012

**Chișinău, str. N. Iorga 5
MD-2009
tel: 022 23 45 47
tel-fax: 022 23 86 66
email: rosca@ppcd.md
skype: pasagernoe
blog: <http://www.iurierosca.md>**